

RAMON ROVIRA

L'oferta turística

NO ESTAN gaire d'orgues els turistes que vénen de vacances a les comarques de Girona. Totes les enquestes demostren que el que més els interessa de les nostres terres és el sol, «le soleil» o «the sun». Trieu, que tot és prou fumut. Tant de temps intentant explicar de què va Catalunya, que no és el mateix que l'espanyol i que tenim una llengua i una cultura pròpia, i ara resulta que la fredor de les xifres demostra que de tot això els estrangers passen olímpicament. Doncs sí que estem ben arreglats! No els interessa el més mínim ni la història de les runes d'Empúries, els importa un rave el romànic empordanès i tant els fa el barri jueu de Girona. Tants anys de conrear la nostra història amb mims i ancoraments perquè els de fora ens la menyspreïn així.

Sí queda, però, una darre- ra oportunitat. Normalment unes vacances a la Costa Brava no es resumeixen únicament a una setmana de sol espaterrant. Ni tampoc a set dies de sol i platja i una tarda de museu Dalí. Tot això és una part del que pot oferir Girona als visitants que vénen de més enllà de les nostres fronteres.

Durant massa temps Girona, com a part global de l'oferta turística gironina, es resumia amb l'accepció de toros i toreros. Ara estem en procés de trencament d'aquesta imatge nefasta i pejorativa. Però cal que oferim una alternativa. Si a canvi de la «peineta» i del barret cordovès no som capaços d'elaborar un altre producte, durant molts anys els turistes l'única cosa que buscaran a Girona serà el sol i la platja, l'element número u de la nostra costa, però que es pot complementar magníficament amb moltes altres coses.

Seguint el corrent portat per intel·lectuals i artistes, els balnearis estan de moda. Però, què és un balneari? Si bé molts pensaran que estem plantejant una pregunta de fàcil resposta, Rafael Quintana, que n'és propietari d'un a Caldes de Malavella, no opina el mateix. L'usuari d'aquest servei, considerat el subsector del turisme que més ha patit la crisi, té la possibilitat de gaudir amb els tractaments hidroterapèutics, dutxes, massatges, fang, gimnàstica de recuperació, massatges secs, infraroigs, corrents... «que no poden trobar en un hotel qualsevol». No vol sentir parlar del poder curatiu de les aigües, «crec en les tècniques d'aplicació».

Així, doncs, podríem definir el balneari com la conjunció d'hotel i secció d'hidroteràpia. De l'elitisme aristocràtic i burgès s'ha passat a donar servei a tota mena de client, «la competència t'obliga a fer preus assequibles». No és ja solament patrimoni de la gent de la tercera edat a la recerca de tranquil·litat i alleujament a les seves dolències. Els joves estrangers, acostumats a disposar-ne al seu país, ocupen els balnearis especialment en Setmana Santa.

Rafel Quintana, director d'un balneari a Caldes de Malavella. (Foto CARLOS SANS).

Els balnearis, parèntesi de pau per a la contemplació

GEMMA VILA

«No se'ls ha donat importància fins ara» diu Rafael Quintana, director d'un balneari de Caldes de Malavella, «la gent no sap realment què és». La idea preconcebuda del balneari com a lloc de repòs només per persones d'edat amb problemes de reumatisme o artrosi està desfasada. Avui, són molts els joves que s'hi apunten a l'hora d'anar de vacances. «La gent jove està començant a fer servir tots els tractaments. Volen conèixer de què es tracta i després, com que els agrada, tornen. Són curiosos, vénen a provar-ho». El balneari pot oferir uns tractaments hidroterapèutics que difícilment es poden aconseguir en un hotel de la costa, «aquí hi ha més serveis: dutxes, massatges, fang, gimnasi de recuperació, massatges secs, infraroigs, corrents... és una atenció més que es té als clients».

Bàsicament, la clientela de vacances no és que vingui a prendre banys, «la incidència dels tractaments és poca potser per desconexença». Seguint els dictats d'una moda vinguda d'intel·lectuals i artistes, el balneari ha experimentat els darrers anys una recuperació destacable. «Es tracta del subsector del turisme que més ha conegut la crisi. Començava

en acabar la guerra i va durar fins a dos o tres anys enrera». Les tècniques emprades ara no tenen res a veure amb les de fa cinquanta anys, «són a base d'una sèrie d'aparells sofisticats. En aquest aspecte estem a nivell europeu». Perquè en altres, no. La Seguretat Social a la resta d'Europa es fa càrrec dels tractaments. «L'aspiració dels balnearis seria que es paguessin els tractaments preventius, tal com es fa en els països «civilitzats».

Desapareguda l'habitual clientela elitista de l'alta aristocràcia o aburgesada, el balneari ofereix els seus serveis a tot aquell que els sol·liciti. «Encara hi ha reminiscències de gent de categoria que fugiu de llocs comuns de vacances. De tota manera, és assequible. Quant a categoria d'hotel és equivalent a la costa. A més, la competència obliga que sigui així». Juntament amb sis balnearis més, l'associació balnearia pretén de promoure aquest subsector dintre del turisme fins fa poc desconegut i ignorat a nivell d'institucions i de públic. Així mateix, es vol potenciar el client estranger, «donant-los el que ja tenen al seu país». S'ha de destacar l'elevada assistència de joves holandesos, suïssos i alemanys. «A l'època de Setmana Santa hi ha una ocupació del

cinquanta per cent equiparable entre joves i grans. Els mesos de maig i juny, un quaranta per cent de jovent alemany, holandès i suís, i a l'agost amb el trenta per cent».

«És difícil construir un nou balneari, «tots estan ocupats per plantes embotelladores o balnearis». No creu que torni a repetir-se la crisi endegada un cop finalitzada la guerra fins fa dos o tres anys, «està clar que hi ha molta gent i que nosaltres som pocs. Sempre s'haurà de tenir sortida. Quasi tots són monuments artístics i no crec que la direcció general corresponent ho permeti». Moltes personalitats han fet parada al seu balneari, «a nivell periodístic no volen que se sàpiga i això ha estat de sempre una norma que hem complert religiosament». De tota manera, ens en diu alguns que no s'hi oposaven a la publicitat, «la M^{ra} del Mar Bonet, Montserrat Roig, l'antic alcalde de Barcelona, Masó, l'escultor Subirach...».

No li agrada l'expressió: el poder sanatiu de les aigües, «no hi ha cap aigua que guareixi res. No es coneix el tema, de les aigües. Crec en les tècniques d'aplicació. Els problemes reumàtics, muscular i circulatori obtenen molt bons resultats».

NARCIS PLANAS

Semáforos automáticos

NOS PARECE correcto que se coloquen semáforos. Que se sitúen en cruces peligrosas y en puntos conflictivos. Lo entendemos perfectamente, ya que, entre otras cosas, sirven para evitar, en muchas ocasiones, los accidentes. Lo que no nos parece tan lógico es que se hayan situado en carreteras de tránsito intenso, circunstancia que no hace otra cosa que originar algo tan habitual en verano como son las colas.

Los hay en Cassà de la Selva. También en la Bisbal. Y en Vilasacra. En muchas ocasiones —la mayoría de las veces— por un vehículo que entra en la carretera de mayor circulación, treinta tienen que esperar pacientemente a que el rojo se convierta en verde.

Sería bueno, indudablemente, que en época de mucho tránsito los semáforos en cuestión no fueran automáticos. Sería imprescindible y fundamental que estuvieran controlados por un agente del orden que posibilitaría el que rutas como la de Platja d'Aro-Sant Feliu de Guíxols, Palamós y Roses no sufrieran atascos que vienen siendo habituales y que no hacen otra cosa que encrespar los ánimos de los conductores y terminar, de paso, con su paciencia.

Semáforos en los cruces peligrosos, sí. Pero, controlados en sus horas punta y, por la noche, desconectados, ya que también es curioso ver a altas horas de la madrugada vehículos detenidos en Cassà de la Selva, la Bisbal o Vilasacra sin que nadie, absolutamente nadie, llegue a la carretera principal procedente de una calle adyacente.

SUBSCRIBIU-VOS al DIARI DE GIRONA LOS SITIOS

Un diari per a Girona i comarques
Amb completa informació local i comarcal
Articles d'opinió, cultura, espectacles, esports, pagesia, TV, cinema.
Tot i més, cada dia a:

Ctra. Barcelona, 29
Tel. 20 18 82 / 47 62 77
GIRONA

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Subscriber Desitjo subscriure'm
Adreça al DIARI DE GIRONA
Localitat des del dia
DNI / CIF Tel.

MODALITAT DE SUBSCRIPCIÓ

- Mensual 1.550 Ptes.
- Trimestral 4.650 Ptes.
- Semestral 9.300 Ptes.
- Anyal 18.600 Ptes.

Faré efectiu l'import mitjançant taló bancari adjunt

Domiciliació bancària

Caixa

Nº Compte

Agència

Població

Signatura

BANCO ESPAÑOL DE CREDITO, S.A. Pago de dividendo

En virtud de la facultad que le concede el artículo 43 de los estatutos sociales, el Consejo de Administración ha acordado distribuir a las acciones números 1 al 130.347.883 inclusive, a cuenta del que corresponda al ejercicio en curso, un dividendo de 31 pesetas por acción, que, practicada la retención establecida en la normativa vigente, será de 25,42 pesetas líquidas.

Dicho dividendo se satisfará en efectivo desde el día 1 de septiembre próximo, contra presentación de los extractos de inscripción para su estampillado, en cualquiera de las sucursales de este Banco y en las de los bancos de Vitoria, Garriga Nogués, Trelles, Madrid, Catalán de Desarrollo, General, Albacete, Alicante de Comercio, Peninsular y Abel Matutes Torres-Banco de Ibiza.

Madrid, 14 de agosto de 1986

El secretario del Consejo de Administración
FERNANDO CASTROMIL